

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce : **ZEPO STRACHOTICE, spol. s r.o.**, IČ 4890645, se sídlem ve Strachotících 355, proti žalovanému: **Ministerstvu zemědělství České republiky**, se sídlem v Praze 1, Těšnov 17, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 30.12.2010, čj: 21666/2010-14130

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, doručenou Městskému soudu v Praze dne 22.2.2011, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva zemědělství České republiky (dále též žalovaného správního úřadu), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 26.5.2010, č.j.: SZIF/2010/0145444, a bylo tak pravomocně rozhodnuto o tom, že se zamítá žádost žalobce o poskytnutí dotace v rámci agroenvironmentálních opatření pro rok 2009 v části, týkající se podopatření péče o krajinu, titul pěstování meziplovin.

Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný správní úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že půdní blok/díl 3101/10 ve čtverci 630-1200 byl s účinností do dne 24.3.2010 evidován na žalobce a že s účinností ode dne 25.3.2010 byl tento půdní blok evidován na uživatele Leoše Brabce a dále s účinností ode dne 26.3.2010 do dne 7.4.2010 byl opětovně evidován na žalobce. Žalovaný správní úřad uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce

neměl předmětný půdní blok evidován na své jméno nepřetržitě do 31.3.2010, nemůže být jeho výměra započítána do výměry, zjištěné pro výpočet dotace a žalobce v důsledku této skutečnosti nesplnil podmínky pro poskytnutí dotace.

Žalobce k tomu v podané žalobě namítl, že dne 24.3.2010 nahlásil pověřený zaměstnanec žalobce Karel Machovec do registru několik změn ohledně užívaných půdních bloků. Téhož dne v odpoledních hodinách však zjistil, že se přehlédl a že do seznamu půdních bloků, určených ke změně v registru, uvedl také výše zmíněný půdní blok/ díl č. 3101/10 ve čtverci 630-1200. Ještě tentýž den se pokusil učinit nápravu, což se mu však nepodařilo, když na Agentuře pro zemědělství a venkov ve Znojmě již skončila pracovní doba. Následující den, tj. dne 23.3.2010, požádal Karel Machovec Agenturu pro zemědělství a venkov ve Znojmě, aby ohlášenou změnu u půdního bloku/dílu 3101/10 ve čtverci 630-1200 neprovedla. Tato změna však již byla provedena ve registru LPIS do stavu Audit 2, proto jmenovaná agentura nemohla žádosti plně vyhovět a půdní blok/díl č. 3101/10 vrátila žalobci až ke dni 26.3.2010. Ke skutečné změně evidence předmětného bloku došlo až dne 8.4.2010, kdy se novým uživatelem doopravdy stal pan Leoš Brabec. Tyto skutečnosti rovněž prokazují vyjádření Agentury pro zemědělství a venkov Znojmo ze dne 1.6.2010 a historie bloku 3101/10 ve čtverci 630-1200.

Žalobce vyjádřil v podané žalobě názor, že správní úřady obou stupňů měly započítat výměru půdního bloku/dílu č. 3101/10 ve čtverci 630-1200 do výměry, zjištěné pro výpočet dotace v rámci agroenvironmentálních opatření pro rok 2009. Aby žalobce v co nejkratší době napravil nedopatření, týkající se změny uživatele uvedeného půdního bloku, učinil v dané chvíli veškeré možné kroky, bohužel však - shodou okolností, které nebyl žalobce schopen ovlivnit - se nepodařilo zvrátit nepříznivé následky tohoto nedopatření. Tento závěr rovněž potvrdila ve svém vyjádření sama Agentura pro zemědělství a venkov ve Znojmě.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 25.4.2011 vyplývá, že hlavním argumentem podané žaloby je tvrzení žalobce o tom, že k zápisu v LPIS došlo nedopatřením a že se žalobce snažil bezprostředně po zjištění svého pochybení chybu u Agentury pro zemědělství a venkov napravit, což mu nebylo umožněno. Žalovaný k tomu uvedl, že žádost o poskytnutí dotace byla zamítnuta z důvodu zjištění, že půdní blok č. 630-1200, 3101/10, deklarovaný k žádosti o poskytnutí dotace s výměrou 23,69 ha, nebyl ke dni 25.3.2010 veden v Evidenci využití zemědělské půdy podle uživatelských vztahů (LPIS) na osobu žalobce. Tím došlo k porušení ustanovení § 4 odst.2 písm.h) nařízení vlády č. 79/2007 Sb. a proto Státní zemědělský intervenční fond nemohl uznat výměru tohoto půdního bloku pro výpočet dotace v rámci titulu pěstování meziplovin. Celková zjištěná výměra pro titul pěstování meziplovin tak činila 105,46 ha, což je méně než 75% výměry, zařazené do tohoto dotačního titulu, která činí 151 ha. Tím byla porušena podmínka, stanovená v ustanovení § 11 odst.5 nařízení vlády a Státní zemědělský intervenční fond postupoval podle ustanovení § 15 písm.q) nařízení vlády a žádost o poskytnutí dotace zamítl. Žalobce ve svém odvolání argumentoval tím, že se dopustil chyby při ohlášení změn v LPIS a omylem převedl předmětný půdní blok ke dni 25.3.2010 spolu s jinými půdními bloky na jiného uživatele. Tento postup je upraven v ustanovení § 3f zákona o zemědělství, kde je v odstavci 13 uvedeno, že právní účinky provedené aktualizace evidence půdy na základě ohlášení změny, popřípadě ohlášení zařazení podle odstavců 1 a 2, nastávají dnem bezprostředně následujícím po dni, kdy uživatel učinil ohlášení změny, popřípadě ohlášení zařazení ministerstvu, jestliže z dokladu předloženého při ohlášení změny, či ohlášení zařazení, či z dokladů předložených na základě výzvy nevyplývá, že nastává později.

Je pravdou, že následující den po ohlášení změn v LPIS odvolatel požadoval na agentuře zrušení této změny. Všechny ohlášené změny však již byly zavedeny do LPIS a nacházely se ve stavu, které nedovoľoval jejich zrušení. Proto byla provedena nová změna ke dni 26.3.2010 a tento půdní blok byl vrácen původnímu uživateli.

Žalovaný po posouzení napadeného rozhodnutí v odvolacím řízení zjistil, že odvolatel neměl předmětný půdní blok evidován na své jméno nepřetržitě do dne 31.3., což je důvod, proč nemůže být jeho výměra započítána do výměry, zjištěné pro výpočet dotace. Státní zemědělský intervenční fond i ministerstvo postupovaly plně v souladu s nařízením vlády. Nesplnění podmínek nařízení vlády - s výjimkou případů, uvedených v ustanovení § 5 odst. 5 tohoto nařízení - nelze prominout a správní úřad není schopen ani posoudit, zda k požadavku na vrácení do původního stavu došlo omylem či úmyslně. Správní úřad nemůže v rámci správního řízení posuzovat, zda časový úsek jednoho až dvou dnů či jiný časový úsek, kdy dojde k výpadku příslušného pozemku z evidence jako v tomto případě, je možno zohlednit při vydání správního rozhodnutí a musí vycházet pouze ze skutečností, zjištěných z evidence LPIS.

Žalovaný uvedl, že evidence využití zemědělské půdy podle uživatelských vztahů slouží k ověřování správnosti údajů, uvedených v žádosti, jejichž předmětem je dotace podle zákona o zemědělství a nepřihlíží k údajům o výměře parcel a druhu pozemků, vedených podle zvláštního právního předpisu, tedy podle zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí. Evidence využití zemědělské půdy je vedena v digitální formě, půdní bloky či díly půdního bloku, objekty a krajinné prvky jsou zobrazovány na podkladě ortofotografických map, pořizovaných v souřadnicovém systému Jednotné trigonometrické sítě katastrální na základě leteckého měřicího snímkování zemského povrchu. Tento systém byl vytvořen k evidenci zemědělské půdy, všech změn, prostorových i časových, v téměř reálném čase. Bylo odpovědností žalobce v postavení žadatele o dotaci zajistit, že dané pozemky pro poskytnutí dotace budou bezchybně evidovány v LPIS, bude je užívat po stanovenou dobu pěti kalendářních let a bude na nich dodržovat podmínky pro poskytnutí podpory v souladu s příslušnými nařízeními vlády. Správní úřad včetně odvolacího je povinen při rozhodování o poskytnutí či vrácení dotace vycházet z údajů, obsažených v evidenci využití zemědělské půdy podle uživatelských vztahů. V tomto směru je řízení o žádosti o příspěvek ryze formální, neboť výměru jiné zemědělské půdy neumožňuje při výpočtu zohlednit. Pokud žalobce nebyl evidován jako uživatel sporných půdních bloků v evidenci, nelze tyto půdní bloky do výpočtu výměry pro titul pěstování meziplojin zahrnout.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dne 6.5.2009 ke Státnímu zemědělskému intervenčnímu fondu žádost o poskytnutí dotace v rámci agroenvironmentálních opatření, podopatření péče o krajinu, titul pěstování meziplojin pro rok 2009. V žádosti byl mimo jiné uveden i půdní blok/díl 630-1200, 3101/10, o výměře 23,69 ha. Celková výměra, na které žalobce hodlal pěstovat meziplojiny, činila 129,15 ha.

Po posouzení žádosti o poskytnutí dotace fond zjistil, že půdní blok č. 630-1200, 3101/10, který žadatel uvedl v žádosti o poskytnutí dotace, nebyl ke dni 25.3.2010 veden v evidenci využití zemědělské půdy podle uživatelských vztahů ve prospěch a na jméno žadatele.

Rozhodnutím ze dne 26.5.2010, č.j.: SZIF/2010/0145444, Státní zemědělský intervenční fond žádost žalobce zamítl s odůvodněním, že žadatel porušil podmínku podle ustanovení § 4 odst.2 písm.h) nařízení vlády č. 79/2007 Sb., stanovící, že agroenvironmentální opatření lze uskutečňovat pouze na zemědělské půdě, vedené v evidenci pro titul pěstování mezipločin ode dne podání žádosti o poskytnutí dotace do 31.3.následujícího kalendářního roku. Z tohoto důvodu fond neuznal předmětný bok v rámci titulu pěstování mezipločin pro základ výpočtu dotace a celková zjištěná výměra orné půdy v rámci podopatření péče o krajinu, na niž žadatel plnil podmínky pro titul pěstování mezipločin pro rok 2009, klesla pod 75% zařazené výměry v tomto titulu. Tím žadatel porušil podmínku podle ustanovení § 11 odst. 5 nařízení vlády a z tohoto důvodu byla jeho žádost zamítnuta.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, v němž argumentoval zcela shodně jako v podané žalobě tím, že k celé situaci došlo nedopatřením, když dne 24.3.2010 pověřený zaměstnanec žalobce nahlásil do registru evidence několik změn ohledně užívaných půdních bloků a omylem došlo k zaregistrování předmětného půdního bloku na jiný subjekt. Žalobce se všemi dostupnými způsoby a prostředky pokusil toto nedopatření napravit, avšak shodou nepříznivých okolností se mu to nepodařilo dříve, než následující den .

O podaném odvolání rozhodlo žalované Ministerstvo zemědělství žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání zamítlo a rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 26.5.2010 potvrdilo se závěrem, že napadené rozhodnutí bylo vydáno správně a že odvolatel nemá nárok na poskytnutí dotace v rámci titulu pěstování mezipločin pro rok 2009. Změna uživatele v době rozhodné pro přiznání dotace byla provedena na základě žádosti žalobce a proto k ní musí být řízení o poskytnutí dotace přihlíženo. Správní úřad je plně vázán podmínkami, stanovenými zákony a nařízeními vlády a proto nebylo podané odvolání shledáno důvodným.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný odvolací správní úřad svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že se zamítá žádost žalobce o poskytnutí dotace v rámci agroenvironmentálních opatření pro rok 2009 v části, týkající se podopatření péče o krajinu, titul pěstování mezipločin.

Stěžejní a ve své podstatě jedinou žalobní námitkou v podané žalobě je tvrzení žalobce o tom, že závěr správních úřadů obou stupňů, podle něhož žalobce nemá nárok na poskytnutí dotace v rámci titulu pěstování mezipločin pro rok 2009, nemůže obstát. Žalobce se neztotožnil s názorem správních úřadů, že změna uživatele v době rozhodné pro přiznání dotace byla provedena na základě žádosti žalobce a proto k ní musí být řízení o poskytnutí dotace přihlíženo, pokud nebylo sporu o tom, že k celé situaci došlo nedopatřením, když dne 24.3.2010 pověřený zaměstnanec žalobce nahlásil do registru evidence několik změn ohledně

užívaných půdních bloků a omylem došlo k zaregistrování předmětného půdního bloku na jiný subjekt. Žalobce se všemi dostupnými způsoby a prostředky pokusil toto nedopatření napravit, avšak shodou nepříznivých okolností se mu to nepodařilo dříve, než následující den. Oproti žalobnímu bodu žalovaný vycházel z předpokladu, že správní úřad je plně vázán podmínkami, stanovenými zákony a nařízeními vlády a proto nebylo za uvedených podmínek možno podané odvolání shledat důvodným.

V prvé řadě považuje Městský soud v Praze za potřebné zdůraznit obecné pravidlo, že na dotaci nebo návratnou finanční výpomoc není právní nárok, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak (ustanovení § 14 odst.1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů). V přezkoumávaném případě však právní nárok na poskytnutí dotace zakládá ustanovení § 4 odstavec 2 nařízení vlády č. 79/2007 Sb. s ohledem na zákonné zmocnění, plynoucí z ustanovení § 11 odst.1 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Nárok nicméně vzniká jedině za předpokladu, že žadatel splní podmínky v tomto nařízení uvedené. Z hlediska soudního přezkumu lze tedy uzavřít, že rozhodnutí o neposkytnutí příspěvku je rozhodnutím, dotýkajícím se sféry veřejných subjektivních práv jeho adresáta a podléhá tedy kognici správního soudnictví.

Výkladem obdobných ustanovení ohledně možného uplatnění výjimek z právními předpisy formulovaných podmínek pro poskytnutí dotace (například z důvodu omylu, k němuž podle tvrzení žaloby došlo v posuzované věci), se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 21.10.2008, č.j. 2 As 2/2008 – 55 a v rozsudku ze dne 19.5.2011, č.j. 1 As 44/2011 – 210 (oba dostupné na www.nssoud.cz) a v souladu s nimi dospěl městský soud k následujícím závěrům :

Vycházel-li žalovaný správní úřad při zjišťování uživatelských vztahů k žadatelem o poskytnutí dotace uváděným půdním blokům, pouze a jen z údajů v evidenci půdy, byla v daném případě naplněna formální (a současně kumulativní) podmínka aplikace ustanovení § 11 odst.2 a odst.5 nařízení vlády č. 79/2007 Sb. Pokud by správní orgány přihlédly k tomu, že žalobce měl fakticky užívat půdní bloky i v době, kdy tyto bloky neměl evidovány na svojí osobu, překročily by meze, které jim zákon stanoví a své rozhodnutí by zatížily nezákonností. Ustanovení § 11 ani ustanovení § 15 citovaného nařízení nedává žalovanému správnímu úřadu žádný prostor pro dokazování faktického užívání půdních bloků, neboť za rozhodné stanoví jedině údaje v evidenci půdy. Tento postup je současně i souladný s požadavkem rovného zacházení se všemi žadateli, stejně jako s principem předvídatelnosti rozhodování správního orgánu. Jinými slovy, pokud by žalovaný i jen v případě jediného žadatele přihlédl při výpočtu dotace k půdním blokům, k nimž by – i za předpokladu řádným dokazováním ověřeného tvrzení žalobce o omylu jeho pracovníka a tedy i fakticky užívaném časovém rozsahu dotčeného půdního bloku a nikoli formálně evidovaným v evidenci - musel by stejně postupovat i v ostatních případech. To by mohlo do jeho rozhodovací činnosti vnést problémy zejména tehdy, pokud by si faktické užívání jednoho půdního bloku nárokovalo více žadatelů současně.

Vzhledem k tomu, že žalovaný není orgánem, povolaným k řešení soukromoprávních sporů, jen obtížně by v kolizních případech mohl závazně určit, kterému žadateli faktické užívání půdního bloku svědčí. Proto také má požadavek na ohlášení a uchování informace v evidenci půdy o tom, kdo je uživatelem konkrétního půdního bloku, své logické opodstatnění a legitimitu. Nařízení vlády tedy výslovně předvídá zjišťování podmínek pro výpočet dotace z evidence a jestliže u evidenci půdních bloků Nejvyšší správní soud v citovaných rozsudcích a

ze shora uvedených důvodů vyloučil možnost prokazovat údaje jinak, platí tento závěr i v posuzovaném případě.

Pokud tedy nařízení vlády č. 79/2007 Sb. stanovilo jako podmínku poskytnutí dotace určitou intenzitu a časové období nepřetržitého pěstování meziplojin, přičemž pro výpočet dotace je nutné zjistit základ výpočet dotace, odvozený od celkové výměry orné půdy v rámci podopatření péče o krajinu, na níž žadatel plnil podmínky pro titul pěstování meziplojin pro konkrétní kalendářní rok a tento základní výpočet vyplývá z informačního systému ústřední evidence, je zcela legitimní a nikoliv formalistické uložit orgánu, posuzujícímu žádosti o poskytnutí dotace (fondu), aby pro výpočet použil právě data z této evidence. Tato koncepce je odrazem racionální úvahy, že na dotaci jako dobrodíní státu by měl mít nárok jen ten žadatel, který splní státem stanovené podmínky; jestliže určitá podmínka staví na splnění zákonné povinnosti žadatele (evidenční povinnosti), musí jít nesplnění této zákonné povinnosti a s tím související nesplnění podmínky pro poskytnutí vyrovnávacího příspěvku výhradně k tíži žadatele.

Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné a s ohledem na jejich obsah nebyla u žalobou napadeného rozhodnutí shledána nezákonnost napadeného rozhodnutí v důsledku krácení práv žalobce a protože soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, žalobu podle ustanovení § 78 odst.7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve sporu neúspěšnému žalobci nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku a úspěšnému žalovanému správnímu úřadu žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Z tohoto důvodu soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a následujících s.ř.s. u Městského soudu v Praze kasační stížnost, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle ustanovení § 105 odst.2 s.ř.s. stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem ; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 8.září 2011

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu

